

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 573

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 13 august 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
555.	2	proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	4-7
556.	2	Decizia nr. 725 din 5 iulie 2012 cu privire la excepția de neconstituționalitate, ridicată direct de Avocatul Poporului, referitoare la prevederile art. 90, art. 91 și art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004.....	7-11
557.	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 713 din 5 iulie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.....	3-4	187.	12-15
Decizia nr. 721 din 5 iulie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile		929/730/1.063. — Ordin al ministrului dezvoltării regionale și turismului, al ministrului afacerilor europene și al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, privind modificarea Ordinului ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor și al ministrului economiei și finanțelor nr. 1.147/2007/620/2008 pentru aprobarea categoriilor de cheltuieli eligibile în cadrul axei prioritare „Asistență tehnică” din cadrul Programului operațional regional 2007—2013	15

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru eliberarea din funcție a unui consilier prezidențial

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Virgil Păunescu se eliberează din funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
— interimar —
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 13 august 2012.
Nr. 555.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru numirea unui consilier prezidențial

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Victor Voicu se numește în funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
— interimar —
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 13 august 2012.
Nr. 556.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru numirea unui consilier prezidențial

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Maria-Cristina Manda se numește în funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
— interimar —
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 13 august 2012.
Nr. 557.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 713**

din 5 iulie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. (2)
din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Doina Câtea în Dosarul nr. 4.567/62/2011 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 383D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 384D/2012—388D/2012 și nr. 619D/2012, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, invocată de Ioan Vicol, Aurica Vicol, Emilia Arion, Emil Arion, Horea Pavel Laurențiu și Tinca Carp în dosarele nr. 4.115/62/2011, 4.259/62/2011, 4.568/62/2011, 4.259/62/2011, 4.568/62/2011, 4.569/62/2011, 4.139/62/2011 și 10.044/262/2011 ale Tribunalului Brașov — Secția I civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 383D/2012—388D/2012 și nr. 619D/2012, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 384D/2012—388D/2012 și nr. 619D/2012 la Dosarul nr. 383D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 ianuarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 4.567/62/2011, 4.115/62/2011, 4.259/62/2011, 4.568/62/2011, 4.569/62/2011 și 4.139/62/2011, și Încheierea din 19 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 10.044/262/2011, **Tribunalul Brașov — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259**

alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.

Excepția a fost ridicată de Doina Câtea, Ioan Vicol, Aurica Vicol, Emilia Arion, Emil Arion, Horea Pavel Laurențiu și Tinca Carp cu prilejul soluționării unor cauze civile având ca obiect drepturi de asigurări sociale de sănătate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege, care instituie obligația pensionarilor ale căror venituri din pensii depășesc 740 de lei de a contribui la fondul asigurărilor sociale de sănătate cu o sumă egală cu procentul de 5,5 din aceste venituri, sunt discriminatorii, aducând atingere, totodată, dreptului de proprietate. În acest sens, arată că textul de lege criticat instituie o diferență nejustificată între pensionari, în funcție de veniturile pe care le au. De asemenea, este încălcat dreptul de proprietate, întrucât pensia reprezintă un bun.

Tribunalul Brașov — Secția I civilă consideră că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora: „*Contribuția datorată de pensionarii ale căror venituri din pensii depășesc 740 de lei este de 5,5% aplicată asupra acestor venituri și se virează odată cu plata drepturilor bănești asupra cărora se calculează de către cei care efectuează plata acestor drepturi. Prin aplicarea acestei cote nu poate rezulta o pensie netă mai mică de 740 de lei.*”

Autorii excepției consideră că prevederile de lege criticate contravin următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată. De asemenea, invocă încălcarea dispozițiilor art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării, prin deciziile nr. 223 și nr. 224 din 13 martie 2012, publicate în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, a constatat că dispozițiile art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății sunt constituționale în măsura în care se interpretează în sensul că procentul de 5,5 se aplică numai asupra veniturilor din pensii care depășesc 740 de lei.

Ulterior, textul de lege criticat a fost abrogat prin dispozițiile art. II pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 8 mai 2012. Prin art. II

pct. 1, a fost modificat alin. (2²) al art. 257 din Legea nr. 95/2006, care prevede că „*Pensionarii ale căror venituri din pensii depășesc 740 lei datorează contribuția lunară pentru asigurările sociale de sănătate calculată potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.*”

Având în vedere cele arătate, Curtea constată că, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă, rămânând fără obiect.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Doina Câtea, Ioan Vicol, Aurica Vicol, Emilia Arion, Emil Arion, Horea Pavel Laurențiu și Tinca Carp în dosarele nr. 4.567/62/2011, 4.115/62/2011, 4.259/62/2011, 4.568/62/2011, 4.569/62/2011, 4.139/62/2011 și 10.044/262/2011 ale Tribunalului Brașov — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 721

din 5 iulie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada

6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție invocată de Teodor Bucșe în Dosarul nr. 1.574/122/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 801D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.574/122/2009, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție invocată de Teodor Bucșe într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de obligare a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților la plata despăgubirilor convenite autorului excepției, în conformitate cu procedura stabilită prin titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat instituie o discriminare între persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, pe de o parte, și persoanele care nu au suferit astfel de condamnări, în privința plății despăgubirilor pentru bunurile preluate în mod abuziv în această perioadă. Astfel, în temeiul art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, persoanele care au suferit astfel de condamnări sau în privința cărora s-au dispus măsuri administrative cu caracter politic, pot solicita instanței de judecată acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărârea de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, în vreme ce, în privința persoanelor care nu intră sub incidența Legii nr. 221/2009, emiterea titlurilor de plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv este suspendată pe o perioadă de 2 ani de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, în temeiul textului de lege criticat.

În opinia autorului excepției, izvorul obligației de plată a despăgubirilor este același pentru ambele categorii de persoane îndreptățite, respectiv Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel încât măsura legislativă dispusă prin textul de lege criticat este discriminatorie și contravine exigențelor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) referitor la protecția egală acordată proprietății private, indiferent de titular.

Tribunalul Giurgiu — Secția civilă apreciază că amânarea arbitrară, discreționară și discriminatorie a plății despăgubirilor pentru bunurile preluate în mod abuziv încalcă prevederile art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, referitor la garantarea și ocrotirea proprietății private.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional. În acest sens, arată că măsura suspendării emiterii titlurilor de plată nu este de natură să aducă atingere substanței dreptului de proprietate, ea având caracter excepțional și temporar, fiind în sarcina statului să găsească

soluții pentru contracararea efectelor crizei economice, printr-o politică socială adecvată. Astfel, măsura adoptată este proporțională cu situația de criză economică care a determinat-o, fiind rezultatul unui echilibru între interesul particular și cel general.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispoziții ce au următorul conținut: „(1) *Pe o perioadă de 2 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă emiterea titlurilor de plată prevăzute în titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare.*”

În opinia autorului excepției, actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi și la preeminența legii și art. 44 alin. (2) teza întâi referitor la garantarea și ocrotirea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) teza întâi referitor la garantarea și ocrotirea proprietății private, și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 1.242 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, și Decizia nr. 168 din 28 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, Curtea a statuat că dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu aduc atingere existenței dreptului de proprietate, ci prevăd o modalitate temporară de exercitare a acestui drept, ceea ce nu echivalează cu imposibilitatea valorificării dreptului de creanță asupra statului, fapt ce ar contraveni dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44, ci cu reglementarea unei modalități de valorificare determinată de contextul economic actual, caracterizat prin restrângeri de natură bugetară și dificultăți în menținerea echilibrului bugetar.

S-a mai arătat, în deciziile menționate, că adoptarea actului normativ criticat a fost determinată de circumstanțe excepționale, legate de stabilitatea economică a statului român, urmărindu-se promovarea unor măsuri care să împiedice imposibilitatea menținerii echilibrului bugetar, așa cum reiese

din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010. Prin urmare, soluția legislativă criticată reprezintă o normă temporară, care nu aduce atingere înseși substanței dreptului la valorificarea titlurilor de despăgubire emise de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, obligația statului urmând a se executa după expirarea perioadei de suspendare de 2 ani.

Întrucât, în prezenta cauză, criticile de neconstituționalitate raportate la dispozițiile art. 44 alin. (2) din Legea fundamentală privesc aspecte similare cu cele relevate în jurisprudența arătată și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește raportarea criticii de neconstituționalitate la prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege criticat instituie o discriminare între persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, pe de o parte, și persoanele care nu au suferit astfel de condamnări, pe de altă parte, în privința plății despăgubirilor pentru bunurile preluate în mod abuziv, în această perioadă, deoarece, în opinia sa, în privința acestei ultime categorii de persoane îndreptățite, emiterea titlurilor de plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv este suspendată pe o perioadă de 2 ani de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, acordarea de despăgubiri persoanelor îndreptățite, reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărârea de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, se pronunță de către instanța de judecată competentă în situația în care bunurile confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, nu le-au fost restituite sau nu au obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare.

Analizând actele normative incidente, Curtea constată că Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 247/2005 sunt legi reparatorii, care au avut ca obiect retrocedarea bunurilor imobile confiscate sau naționalizate în perioada 6 martie 1945—22 martie 1989, stabilindu-se dreptul la restituire în natură, iar în măsura în care aceasta nu mai este posibilă, dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent, fiind reglementat și un cadru normativ unitar de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură.

Așadar, în temeiul acestor acte normative (precum și al celorlalte acte normative din materia restituirilor, respectiv Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 112/1995

pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995, cu modificările ulterioare), persoana îndreptățită a avut posibilitatea să beneficieze de măsurile reparatorii pentru imobilele preluate în mod abuziv.

Legea nr. 221/2009 reprezintă un act normativ distinct, cu caracter reparatoriu pentru persoanele care au suferit persecuții politice în timpul regimului comunist, legiuitorul reglementând, printre alte măsuri reparatorii, și acordarea unor despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărârea de condamnare sau ca efect al măsurii administrative.

Așadar, deși foștii proprietari ai imobilelor preluate în mod abuziv sunt în aceeași situație juridică, sub aspectul consecințelor măsurii de preluare abuzivă, totuși există o diferență specifică dată de modalitatea de preluare abuzivă a imobilului, respectiv ca urmare a pronunțării unei condamnări penale cu caracter politic sau a dispunerii unei măsuri administrative asimilate acestora.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rezonabil. (A se vedea, cu titlu exemplificativ, deciziile nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, nr. 135 din 5 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, nr. 107 din 13 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr. 202 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 16 iunie 2005, nr. 82 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 13 aprilie 2012.)

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o diferență de tratament este discriminatorie dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, adică dacă nu urmărește un scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat. (hotărârile din 28 mai 1985 sau 11 iunie 2002, pronunțate în cauzele *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, paragraful 72, respectiv *Willis împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 39).

De asemenea, aceeași instanță de contencios european al drepturilor omului, referindu-se la întinderea marjei de apreciere, lăsată la dispoziția statelor, a statuat că aceasta variază în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, de domeniile și contextul în discuție (hotărârile din 28 noiembrie 1984 sau 11 iunie 2002, pronunțate în cauza *Rasmussen împotriva Danemarcei*, paragraful 40, respectiv *Willis împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 39).

În prezenta cauză, Curtea constată că prejudiciul moral suferit de foștii deținuți politici din perioada comunistă, concretizat în consecințele negative suferite de aceștia în plan fizic și psihic sau afectarea situației familiale, profesionale și sociale, se constituie într-un criteriu obiectiv și rezonabil, de natură să justifice un regim juridic diferit în privința modalității de plată a despăgubirilor pentru diferitele categorii de imobile preluate în mod abuziv.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție invocată de Teodor Bucșe în Dosarul nr. 1.574/122/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 725

din 5 iulie 2012

cu privire la excepția de neconstituționalitate, ridicată direct de Avocatul Poporului, referitoare la prevederile art. 90, art. 91 și art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 90, art. 91 și art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, ridicată direct de Avocatul Poporului, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 936D/2012.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei Avocatul Poporului a comunicat Adresa nr. 6.942 din 26 iunie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.291 din 26 iunie 2012, prin care solicită admiterea cererii de retragere a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 90, art. 91 și art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, cerere formulată prin Adresa nr. 6.612 din 18 iunie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.144 din 18 iunie 2012.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că nu este posibilă renunțarea la soluționarea

excepției de neconstituționalitate, odată ce aceasta a fost invocată. În consecință, solicită continuarea judecării prezentei cauze, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992.

Curtea, deliberând, constată că nu poate fi primită cererea de renunțare formulată, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului [...]*”. Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, iar soluționarea acesteia este de interes general. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și nu este susceptibilă de acoperire nici pe calea renunțării exprese la soluționarea acesteia de către partea care a ridicat-o.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Adresa nr. 5.267/IG din 16 mai 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.468 din 16 mai 2012, trimisă Curții în temeiul prevederilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, și ale art. 32 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, **Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90, art. 91 și art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Avocatul Poporului susține următoarele:

1. Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, acestea instituind o obligație generală, impusă tuturor subiecților de drept, incumbând și autorității legiuitoare, care, în activitatea de legiferare, trebuie să respecte Legea fundamentală a țării și să asigure calitatea legislației. Aceasta întrucât, pentru a respecta legea, ea trebuie cunoscută și înțeleasă, iar pentru a fi înțeleasă, trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă, așadar să ofere securitate juridică destinatarilor săi. Totodată, arată că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat importanța asigurării accesibilității și previzibilității legii, inclusiv sub aspectul stabilității acesteia, instituind o serie de repere pe care legiuitorul trebuie să le aibă în vedere pentru asigurarea acestor exigențe (de pildă, hotărârile pronunțate în *Cauzele Sunday Times împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*, 1979, *Reckveny împotriva Ungariei*, 1999, *Rotaru împotriva României*, 2000, și *Damman împotriva Elveției*, 2005). În continuare, având în vedere cele subliniate mai sus, arată că alin. (2) al art. 90 din Legea gazelor nr. 351/2004 a fost abrogat prin Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, fără a fi înlocuit printr-o altă reglementare. Dispozițiile abrogate prevedeau că exercitarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile din domeniul gazelor naturale se realizează cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestora, iar pentru pagubele produse proprietarilor din vecinătatea capacităților din domeniul gazelor naturale, cu ocazia intervențiilor pentru rețehnologizări, reparații, revizii, avarii, concesionarii au obligația să plătească despăgubiri în condițiile legii. Consideră că, urmare a abrogării alin. (2) al art. 90 și în lipsa altei reglementări asemănătoare, „aceleași despăgubiri prevăzute la art. 91 se vor acorda și pentru restrângerea dreptului de proprietate prin instituirea drepturilor de uz și servitute în favoarea concesionarilor, situație neprevăzută la data redactării inițiale, ceea ce face ca art. 90 și art. 91 din Legea nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare, să nu respecte exigențele constituționale ale art. 1 alin. (5) și ale art. 44 alin. (2) și (5)”.

2. Cât privește art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, arată că, „în zona de siguranță a conductelor de gaze naturale, este interzisă realizarea de construcții de orice fel, însă nu este prevăzută acordarea vreunei despăgubiri. Or, potrivit art. 44 alin. (5) din Legea fundamentală, limitarea exercițiului dreptului de proprietate prin folosirea de către o autoritate publică a subsolului unei proprietăți trebuie să fie justificată de un interes general și trebuie însoțită, obligatoriu, și de acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul produs proprietarului. Quantumul acestor despăgubiri se calculează proporțional cu paguba produsă și se stabilește de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, de către instanța de judecată, conform art. 44 alin. (6) din Constituție. Obligația autorității publice de a-l despăgubi pe proprietar se referă la daunele provocate solului, plantațiilor sau construcțiilor, dar și la alte daune imputabile, sintagmă care poate include imposibilitatea proprietarului de a realiza construcții pe terenul afectat, scăderea valorii de circulație a terenului sau construcțiilor pe piața liberă etc.” Menționează hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în *Cauza Sporrang și Lonroth împotriva Suediei*, în care s-a reținut că „nu a operat o expropriere de fapt a proprietarilor, cât timp aceștia puteau să își folosească

bunurile, să le vândă, să le lase moștenire, să le doneze sau să le ipotecheze. Cu toate acestea, interdicțiile de construire, pierderea posibilității de a vinde imobilele în condițiile normale de piață, deși lasă intact, din punct de vedere juridic, dreptul celor interesați de a dispune de bunurile lor și de a le folosi, sunt totuși în măsură să reducă semnificativ posibilitatea practică a acestora de a-l exercita. În consecință, dreptul de proprietate devine precar, fiind afectat în însăși substanța sa, așa încât interdicțiile arătate se constituie într-o povară specială și excesivă pe care ar putea-o face legitimă numai posibilitatea de a reclama scurtarea duratei interdicției sau aceea de a cere reparații.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 și 33 din Legea nr. 47/1992, Curtea a transmis sesizarea de neconstituționalitate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, solicitându-le să comunice punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate direct de Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că, urmare a abrogării alin. (2) al art. 90 din Legea gazelor, cadrul legal nu a rămas incomplet, obligația de despăgubire pentru constituirea prin lege și exercitarea drepturilor de uz și de servitute fiind reglementată de art. 621 alin. (2) teza întâi din Codul civil, urmând ca dezdăunarea pentru eventuale prejudicii cauzate cu ocazia exercitării drepturilor menționate să fie stabilită în condițiile art. 91 din Legea gazelor.

Cât privește critica de neconstituționalitate ce are ca obiect prevederile art. 96 lit. a) din Legea gazelor, reține că nu se are în vedere instituirea unei interdicții absolute, ci sunt reglementate expres și situațiile și condițiile în care este permisă construirea. Din această perspectivă, consideră că nu sunt create premisele suportării unei sarcini excesive care să constituie temeiul acordării unor despăgubiri, atâta vreme cât textul de lege criticat stabilește și modalitatea în care proprietarii respectivi își pot valorifica terenul, inclusiv prin executarea unor construcții. Face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 856/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate formulată prin ridicarea directă a excepției de neconstituționalitate de către Avocatul Poporului, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza finală, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10, art. 29—31, ale art. 32 și 33 din Legea nr. 47/1992, competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 90, art. 91 și art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 28 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

Art. 90: „*Drepturile de uz și de servitute legală, prevăzute la art. 86, asupra terenurilor și altor bunuri proprietate publică sau proprietate privată a persoanelor fizice ori juridice au ca obiect utilitatea publică, au caracter legal și se exercită pe toată durata*

de viață a capacității respective sau temporar, cu ocazia rețehnologizării unei capacități în funcțiune, reparației, reviziei, lucrărilor de intervenție în caz de avarie.”;

Art. 91: „(1) Despăgubirile se vor stabili avându-se în vedere următoarele criterii:

- a) suprafața de teren afectată cu ocazia lucrărilor;
- b) valorile pentru producțiile estimate ale culturilor și plantațiilor afectate, comunicate de organisme abilitate, precum și amenajările afectate de lucrări;
- c) valoarea de circulație a bunurilor imobile afectate.

(2) Cuantumul despăgubirii se stabilește prin acordul părților sau, în cazul în care părțile nu se înțeleg, prin hotărâre judecătorească.”;

Art. 96 lit. a): „Pentru protecția obiectivelor/sistemelor din sectorul gazelor naturale se interzice terților:

a) să realizeze construcții de orice fel în zona de siguranță a conductelor de gaze naturale; în cazul în care, în mod excepțional, este necesar ca pe terenul pe care este amplasată rețeaua de alimentare cu gaze naturale să se execute o construcție, beneficiarul acesteia și/sau proprietarul va/vor suporta toate cheltuielile de modificare a traseului rețelei, în următoarele condiții:

1. obținerea acordurilor proprietarilor sau ale deținătorilor legali ai terenului de pe traseul unde urmează să fie plasată noua conductă, precum și a avizelor autorităților competente și a autorizației de construire;

2. includerea în patrimoniul operatorului licențiat a obiectivelor rezultate în urma modificării.”

În opinia Avocatului Poporului, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și în art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea, în mod egal, a proprietății private, indiferent de titular și alin. (5) privind folosirea de către autoritățile publice a subsolului unor proprietăți imobiliare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

I. Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 și art. 91 din Legea gazelor nr. 351/2004, Curtea constată următoarele:

Anterior abrogării alin. (2) al art. 90 din Legea nr. 351/2004, Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii cu privire la prevederile art. 90 din lege, în legătură cu instituirea, cu titlu gratuit, a dreptului de uz și a dreptului de servitute asupra terenurilor afectate de capacități care au ca obiect utilități publice, statuând, de pildă, prin Decizia nr. 230 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 13 aprilie 2006, Decizia nr. 98 din 13 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 1 martie 2007, și Decizia nr. 1.188 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 5 noiembrie 2009, că exercitarea acestor drepturi asupra terenurilor afectate de capacități din domeniul gazelor naturale este determinată de un interes general și, ca atare, legiuitorul este pe deplin competent să stabilească limitele dreptului de proprietate în concordanță cu dispozițiile constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății.

Art. 230 lit. z) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil prevede că de la data intrării în vigoare a Codului civil se abrogă alin. (2) al art. 90 din Legea gazelor nr. 351/2004. Suntem în prezența unei abrogări exprese, care a operat la data intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011.

Dispozițiile abrogate, respectiv alin. (2) al art. 90 din lege, prevedeau că exercitarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile din domeniul gazelor naturale se realizează cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestora, iar pentru pagubele produse proprietarilor din vecinătatea capacităților din domeniul gazelor naturale, cu ocazia intervențiilor pentru rețehnologizări, reparații, revizii, avarii, concesiarii au obligația să plătească despăgubiri în condițiile legii.

În prezent art. 90 din lege are un singur alineat, care reglementează drepturile de uz și de servitute legală asupra terenurilor și altor bunuri proprietate publică sau proprietate privată a persoanelor fizice ori juridice, având ca obiect utilitatea publică și care se exercită pe toată durata de viață a capacității respective sau temporar, cu ocazia rețehnologizării unei capacități în funcțiune, reparației, reviziei, lucrărilor de intervenție în caz de avarie.

Totodată, Curtea reține că art. 621 alin. (1) și (3) — „Dreptul de trecere pentru utilități” din Codul civil și care face parte din Capitolul III — „Limitele juridice ale dreptului de proprietate privată” prevede că „(1) Proprietarul este obligat să permită trecerea prin fondul său a rețelelor edilitare ce deserveșc fonduri învecinate sau din aceeași zonă, de natura conductelor de apă, gaz sau altele asemenea, a canalelor și a cablurilor electrice, subterane ori aeriene, după caz, precum și a oricăror altor instalații sau materiale cu același scop.[...]”

(3) În toate cazurile, proprietarul are dreptul la plata unei despăgubiri juste. Dacă este vorba despre utilități noi, despăgubirea trebuie să fie și prealabilă.[...]”

Prin urmare, prin abrogarea alin. (2) al art. 90 din Legea gazelor este înlăturat caracterul gratuit al exercitării dreptului de uz și de servitute asupra terenurilor afectate de capacități, creându-se un regim juridic favorabil, pe viitor, titularilor drepturilor de proprietate asupra terenurilor afectate.

În aceste condiții, având în vedere prevederile art. 621 alin. (3) din Codul civil coroborate cu prevederile art. 625 din Codul civil, potrivit cărora „Îngrădirile cuprinse în prezenta secțiune se completează cu dispozițiile legilor speciale privind regimul juridic al anumitor bunuri, cum ar fi terenurile și construcțiile de orice fel [...]”, Curtea constată că, pentru restrângerea dreptului de proprietate ca urmare a instituirii și exercitării drepturilor de uz și de servitute în favoarea concesiarii, urmează a se acorda despăgubiri în condițiile reglementărilor Codului civil în vigoare.

Totodată, pentru pagubele produse proprietarilor cu ocazia intervențiilor pentru rețehnologizări, reparații, revizii, avarii, concesiarii au obligația să plătească despăgubiri în condițiile art. 91 din Legea gazelor, potrivit criteriilor de la punctele 1 și 2, respectiv suprafața de teren afectată cu ocazia lucrărilor, valorile pentru producțiile estimate ale culturilor și plantațiilor afectate, precum și amenajările afectate de lucrări și valoarea de circulație a bunurilor imobile afectate. Modalitatea de stabilire a cuantumului despăgubirilor este prevăzută în alin. (2) al art. 91, respectiv prin acordul părților sau, în cazul în care părțile nu se înțeleg, prin hotărâre judecătorească, având în vedere criteriile stabilite la punctele 1 și 2 ale alin. (1) al aceluiași articol.

Față de aceste aspecte, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) și (5).

Cât privește criticile potrivit cărora prevederile art. 90, art. 91 și art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004 nu îndeplinesc condițiile de claritate și previzibilitate, Curtea reține cele statuate de instanța europeană, în mod constant, respectiv faptul că o normă este „previzibilă” atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la

nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, paragraful 55). Totodată, instanța de contencios al drepturilor omului a statuat, de exemplu, prin Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în *Cauza Rekvenyi contra Ungariei*, paragraful 34, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării. Totodată, prin Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în *Cauza Dragotoniu și Militaru-Pidhorni contra României*, paragraful 35, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului de lege, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. (A se vedea și Hotărârea din 28 martie 1990, pronunțată în *Cauza Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, paragraful 68.) Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune. Totodată, aceeași instanță a mai reținut că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una din tehnicile tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație.

Aplicând aceste considerente de principiu la analiza prezentei excepții de neconstituționalitate, se constată că prevederile legale criticate îndeplinesc condițiile de claritate și previzibilitate, dat fiind faptul că norma criticată este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane, care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate, să își corecteze conduita. Totodată, trebuie avută în vedere și funcția decizională acordată instanțelor care servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent.

II. În ceea ce privește prevederile art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, Curtea reține următoarele:

Asupra constituționalității prevederilor legale atacate, prin raportare la critici similare, Curtea s-a mai pronunțat. Astfel, prin Decizia nr. 856 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 17 ianuarie 2007, Curtea a constatat că prevederile legale criticate sunt constituționale, reținând că acestea fac parte din Capitolul XII, intitulat „*Interdicții*”, al Legii gazelor, iar, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Curtea a mai reținut, de asemenea, că, potrivit art. 21 din Legea gazelor, activitatea de transport al gazelor naturale constituie „*serviciu public de interes național*”, iar lucrările de realizare, exploatare și întreținere a obiectivelor sau sistemelor de transport de gaze naturale sunt „*lucrări de utilitate publică*”. În conformitate cu prevederile paragrafului 2 al art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, statul are dreptul de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general. Așadar, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate sunt în concordanță cu prevederile constituționale și cu cele din actele internaționale, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, în cauza *James și alții împotriva*

Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei, 1986, instanța de la Strasbourg a statuat că nu poate fi vorba despre o încălcare a dispozițiilor Convenției dacă privirea de proprietate a fost făcută într-un anumit context politic, economic sau social și dacă răspunde unei „*utilități publice*”. Cât privește invocarea în susținerea excepției a prevederilor art. 44 alin. (5) din Legea fundamentală, Curtea a observat că acestea nu au relevanță, întrucât nu s-a realizat o expropriere de fapt, dreptul de proprietate asupra terenului nefiind transferat.

Întrucât în prezenta cauză nu au fost invocate elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței, cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea.

Distinct față de cele reținute în decizia menționată, Curtea constată următoarele:

Din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea reține că, atunci când privirea de proprietate este dispusă pe considerente de utilitate publică, verificarea respectării acestei condiții are ca obiectiv principal detectarea unui eventual „exces de putere” sau a „manifestării arbitrarului”. În ceea ce privește marja de apreciere a ceea ce poate fi considerat „interes public”, din jurisprudența aceleiași instanțe se desprinde ideea că aceasta trebuie să fie una flexibilă. Noțiunea de „utilitate publică” este amplă prin natura sa, astfel încât legiuitorul dispune de o largă latitudine pentru a duce o politică economică și socială, instanța europeană respectând modalitatea în care el concepe imperativele utilității publice, însă mai puțin atunci când o prevedere se dovedește în mod evident lipsită de orice temeiuri justificatoare.

În speța de față este vorba despre o limitare a exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate, respectiv despre un „control al folosinței bunurilor” în accepțiunea celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, acesta din urmă recunoscând dreptul statelor de a exercita un control asupra folosinței bunurilor, în concordanță cu interesul general, și de a adopta în acest sens legile pe care le consideră necesare. Deși situațiile pe care le are în vedere acest paragraf nu sunt cele ale privărilor de proprietate propriu-zise, ci acelea referitoare la restricțiile de folosință a proprietății, așa cum rezultă din jurisprudența instanței de la Strasbourg, și în aceste situații trebuie să se țină seama de principiul dedus din primul paragraf, referitor la proporționalitatea care trebuie să existe între mijloacele folosite și scopul urmărit, scop care, de asemenea, trebuie să fie unul de „interes public”.

Totodată, Curtea reține că legiuitorul constituant a stabilit, prin dispozițiile cuprinse la art. 136 alin. (3) din Constituție, că bogățiile de interes public ale subsolului și alte bunuri stabilite de legea organică fac obiectul exclusiv al proprietății publice, Legea gazelor nr. 351/2004 reglementând un domeniu de interes public, acela al politicii energetice a statului român în scopul satisfacerii cererii de gaze naturale pentru toate categoriile de consumatori, iar dispozițiile art. 21 alin. (1) din aceeași lege prevăd că „*Activitatea de transport al gazelor naturale constituie serviciu public de interes național.*”

Curtea mai reține că, în argumentarea criticii sale, autorul excepției pleacă de la o premisă greșită, constând în absolutizarea dreptului de proprietate și făcând abstracție de dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”, precum și de cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, „*în condițiile legii organice*”. Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul este, așadar, competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea dreptului de proprietate, în accepțiunea conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale

sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind soluții juridice echitabile.

În acest context, Curtea reține că teza întâi a lit. a) a art. 96 interzice terților realizarea de construcții de orice fel în zona de siguranță a conductelor de gaze naturale, „*pentru protecția obiectivelor/sistemelor din sectorul gazelor naturale*”. Teza a doua a lit. a) a art. 96 stabilește însă că, în mod excepțional, dacă este necesar ca pe terenul pe care este amplasată rețeaua de alimentare cu gaze naturale să se execute o construcție, beneficiarul construcției și/sau proprietarul vor/va putea modifica traseul rețelei, cu suportarea tuturor cheltuielilor și cu respectarea condițiilor stabilite la punctele 1 și 2 ale lit. a) a art. 96.

Totodată, Curtea reține că interdicția prevăzută în teza întâi a lit. a) a art. 96 face parte din sfera drepturilor de uz și servitute, prevăzute de art. 86 din Legea nr. 351/2004, pe care le au concesionarii din sectorul gazelor naturale asupra terenurilor și altor bunuri proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice, precum și asupra activităților desfășurate de persoane fizice sau juridice, în vecinătatea capacităților. Astfel, Curtea observă că art. 86 lit. d) prevede, expres, „*dreptul (concesionarilor) de a obține restrângerea sau încetarea unor activități care ar putea pune în pericol persoane și bunuri*”, desfășurate în vecinătatea capacităților, însă numai „*pe durata lucrărilor de realizare, reabilitare, re tehnologizare, respectiv exploatare și de întreținere a capacităților respective*”, astfel cum s-a stabilit în preambulul art. 86.

În aceste condiții, Curtea constată că ceea ce conferă legitimitate interdicției stabilite prin teza întâi a lit. a) a art. 96 este faptul că restrângerea sau încetarea unor activități ale terților, în zona de siguranță a conductelor de gaze naturale, este reglementată, prin lege, *pe perioadă determinată*, pe durata lucrărilor de realizare, reabilitare, re tehnologizare, respectiv exploatare și întreținere a capacităților.

De asemenea, potrivit art. 87 din aceeași lege, în exercitarea dreptului de uz pentru executarea lucrărilor necesare în vederea realizării, reabilitării sau re tehnologizării capacităților, concesionarul poate să desființeze culturi sau plantații ori alte amenajări existente ori numai să le restrângă, „*în măsura strict necesară*”, pentru executarea lucrărilor, „*în condițiile legii*” (lit. b); să oprească ori să restrângă activități ale proprietarului, „*în măsura strict necesară*”, pentru executarea lucrărilor pentru

capacitatea respectivă (lit. e), iar potrivit art. 88 din lege, dreptul de uz pentru asigurarea funcționării normale a capacității se întinde „*pe toată durata de funcționare*” a capacității, iar exercitarea lui se face ori de câte ori este necesar pentru asigurarea funcționării normale a capacității. În exercitarea acestui drept concesionarul poate să afecteze culturi, plantații sau alte amenajări existente și să restrângă activități ale proprietarului, „*în măsura și pe durata strict necesare*”, în vederea executării operațiunilor de întreținere, reparații, revizii sau intervenții pentru asigurarea funcționării normale a capacității (lit. c).

Prin toate aceste reglementări, legiuitorul a dat expresie, astfel, imperativului de satisfacere a interesului general și de apărare a drepturilor fundamentale ale individului.

Mai mult, Curtea constată că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, citată de către autorul excepției, este în acest sens, în Hotărârea din 23 septembrie 1982, paragraful 73, pronunțată în Cauza *Sporrong și Lonroth împotriva Suediei*, statuându-se faptul că interdicțiile de construire, pierderea posibilității de a vinde imobilele în condițiile normale de piață, deși lasă intact, din punct de vedere juridic, dreptul celor interesați de a dispune de bunurile lor și de a le folosi, sunt totuși în măsură să reducă semnificativ posibilitatea practică a acestora de a-l exercita. În consecință, dreptul de proprietate devine precar, fiind afectat în însăși substanța sa, așa încât „*interdicțiile arătate se constituie într-o povară specială și excesivă pe care ar putea-o face legitimă numai posibilitatea de a reclama scurtarea duratei interdicției sau aceea de a cere reparații.*”

În fine, Curtea reține că art. 44 alin. (7) din Constituție stabilește că „*dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului*”.

Față de cele de mai sus, Curtea Constituțională constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, urmând să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 32 și 33 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90, art. 91 și art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

privind parcurgerea procedurilor de transparență decizională în Ministerul Administrației și Internelor

Având în vedere necesitatea creării unui cadru organizat pentru parcurgerea procedurilor transparenței decizionale la nivelul Ministerului Administrației și Internelor și, în acest sens, a aplicării prevederilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, cu completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul administrației și internelor emite următorul ordin:

CAPITOLUL I Dispoziții generale

ARTICOLUL 1

Obiect

Prezentul ordin stabilește cadrul de desfășurare a activităților prin care se asigură parcurgerea procedurilor stabilite de Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, cu completările ulterioare, denumite în continuare *proceduri de transparență decizională*, în Ministerul Administrației și Internelor (MAI).

ARTICOLUL 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul ordin se aplică pentru toate proiectele de acte normative și documentele de politici publice inițiate și definitivate la nivelul MAI care, potrivit Legii nr. 52/2003, cu completările ulterioare, se supun procedurilor de transparență decizională.

(2) Instituțiile publice din subordinea MAI ai căror conducători au, potrivit legii, competențe de emitere a unor acte normative sau care elaborează documente de politici publice ce privesc exclusiv activitatea proprie își stabilesc proceduri proprii și dispun măsuri adecvate de aplicare a Legii nr. 52/2003, cu completările ulterioare.

ARTICOLUL 3

Definiții

Termenii utilizați în prezentul ordin au următorul înțeles:

a) *act normativ, anunț, dezbatere publică, document de politică publică, invitați, minută, persoana care prezidează ședința publică, recomandare, ședință publică* — înțelesul definit sau care reiese din economia Legii nr. 52/2003, cu completările ulterioare;

b) *proiect* — document de politică publică aflat în etapele premergătoare aprobării sale sau, după caz, proiect de act normativ;

c) *inițiatorul proiectului* — structura MAI care a inițiat și propus, după caz, emiterea, adoptarea sau aprobarea proiectului;

d) *documente însoțitoare* — instrumentul de prezentare și motivare, tabele, anexe, studii, alte documente de analiză sau justificative care, potrivit reglementărilor în vigoare, trebuie să însoțească un proiect de act normativ sau un document de politică publică în procedurile de promovare.

CAPITOLUL II Competențe și responsabilități

ARTICOLUL 4

Competențele structurilor MAI

În scopul aplicării dispozițiilor Legii nr. 52/2003, cu completările ulterioare, se stabilesc următoarele competențe:

a) organizarea activităților care privesc parcurgerea procedurii transparenței decizionale se realizează de către Direcția informare și relații publice (DIRP) din aparatul central al MAI;

b) activitățile de suport, necesare parcurgerii procedurii transparenței decizionale, se asigură de Direcția generală juridică (DGJ) din aparatul central al MAI, pentru proiectele de acte normative, sau de Unitatea de politici publice (UPP) din MAI, pentru documentele de politici publice.

ARTICOLUL 5

Responsabilități privind aplicarea Legii nr. 52/2003, cu completările ulterioare

(1) În scopul aplicării dispozițiilor art. 6 alin. (5) și art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003, cu completările ulterioare, se stabilesc următoarele:

a) directorul DIRP este desemnat responsabil pentru relația cu societatea civilă;

b) persoana desemnată de DGJ sau, după caz, de UPP asigură suportul necesar responsabilului pentru relația cu societatea civilă, în cadrul activităților care presupun interacțiunea cu aceasta.

(2) Persoana care prezidează ședința publică este secretarul de stat, șeful de departament sau secretarul general care coordonează activitatea inițiatorului proiectului ori persoana desemnată de acesta sau, după caz, persoana nominalizată expres de ministrul administrației și internelor ori de ministrul delegat pentru administrație, cu ocazia însușirii proiectului în condițiile art. 6 alin. (1). Persoana care prezidează ședința publică stabilește data, ora, locul de desfășurare și ordinea de zi a ședinței publice.

(3) Inițiatorul proiectului își desemnează personalul care să asigure suportul necesar pentru susținerea proiectului în cadrul ședințelor publice.

CAPITOLUL III

Organizarea și desfășurarea procedurii transparenței decizionale

ARTICOLUL 6

Inițierea procedurii transparenței decizionale

(1) Procedurile de transparență decizională la nivelul MAI se inițiază de DGJ sau, după caz, de UPP, prin prezentarea proiectului și a documentelor însoțitoare, spre însușire, ministrului administrației și internelor. În cazul ordinelor și instrucțiunilor emise în condițiile art. 7 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare, proiectul și documentele însoțitoare se prezintă, spre însușire, ministrului delegat pentru administrație.

(2) Cu aceeași ocazie, în funcție de importanța, complexitatea ori impactul proiectului ce se supune procedurilor transparenței decizionale, DGJ sau, după caz, UPP poate propune aplicarea unor reguli procedurale ori activități suplimentare față de cele minimale prevăzute de lege, adecvate situației.

ARTICOLUL 7

Activități premergătoare publicării anunțului

(1) În vederea parcurgerii procedurii de transparență decizională, DGJ sau, după caz, UPP pune la dispoziția DIRP proiectul și documentele însoțitoare însușite de ministrul administrației și internelor sau, după caz, de ministrul delegat pentru administrație, în format electronic, precum și nota prin care s-a propus însușirea acestora. Cu această ocazie se comunică și:

a) datele de contact ale persoanei desemnate de DGJ sau, după caz, de UPP să asigure legătura cu DIRP, respectiv să participe la dezbaterile publice organizate potrivit legii;

b) termenul-limită de depunere a recomandărilor de către cei interesați;

c) adresa de poștă electronică la care recomandările, în format electronic, pot fi transmise;

d) dacă proiectul prezintă relevanță asupra mediului de afaceri și, în acest sens, domeniul de activitate vizat.

(2) După primirea documentelor prevăzute la alin. (1), DIRP:

a) redactează anunțul, îl publică pe site-ul MAI împreună cu proiectul și documentele însoțitoare, îl afișează la sediul MAI și îl transmite către mass-media centrală;

b) transmite proiectul și documentele însoțitoare persoanelor care au depus o cerere și, după caz, organizațiilor care reprezintă mediul de afaceri.

(3) Anunțul va cuprinde cel puțin date referitoare la:

a) proiectul și documentele însoțitoare, în special instrumentul de prezentare și motivare, respectiv modalitatea în care acestea pot fi consultate;

b) termenul-limită de depunere a recomandărilor de către cei interesați;

c) modalitățile de primire, în scris, a recomandărilor: la adresa de corespondență a MAI și la adresa de poștă electronică menționată de DGJ sau, după caz, de UPP.

ARTICOLUL 8

Activități pentru organizarea ședinței publice

(1) În situația în care se solicită organizarea unei dezbateri publice, DGJ, UPP, DIRP ori alte structuri MAI, potrivit competențelor, realizează schimbul de informații necesare și iau măsurile corespunzătoare pentru pregătirea ședinței publice. Acest schimb se poate referi la:

a) comunicarea datelor de identificare ale persoanelor sau organizațiilor care au transmis recomandări ori solicitări de participare la ședința publică, pentru a fi avute în vedere la transmiterea invitațiilor;

b) identificarea unei locații în care să se desfășoare ședința publică;

c) asigurarea înregistrării ședinței publice;

d) asigurarea accesului invitaților;

e) alte măsuri sau activități care privesc organizarea și desfășurarea în bune condiții a ședinței publice.

(2) DIRP redactează anunțul privind ședința publică, invitațiile de participare și o listă cu persoanele și organizațiile invitate.

(3) Anunțul privind ședința publică se aduce la cunoștința celor interesați, în modalitățile prevăzute de art. 7 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 52/2003, cu completările ulterioare; acesta conține informațiile prevăzute la art. 7 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 52/2003, cu completările ulterioare, precum și alte informații care pot fi utile evenimentului în cauză.

(4) În invitațiile de participare se solicită și confirmarea participării la ședința publică și indicarea numărului de participanți preconizat de fiecare invitat. Datele astfel obținute se utilizează în cadrul activităților impuse de aplicarea alin. (5), respectiv pentru completarea informațiilor din lista cu persoanele și organizațiile invitate.

(5) DIRP ia măsuri adecvate pentru asigurarea accesului la ședința publică, astfel încât să se respecte dispozițiile art. 7 alin. (3) și (4) din Legea nr. 52/2003, cu completările ulterioare.

(6) O copie a listei cu persoanele și organizațiile invitate, completată potrivit alin. (4), se predă, în timp util, persoanei care prezidează ședința publică.

ARTICOLUL 9

Conducerea ședinței publice

(1) Ședința publică se desfășoară potrivit regulilor prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Pentru conducerea ședinței publice, responsabilul pentru relația cu societatea civilă constituie și predă persoanei care prezidează ședința publică o mapă cu următoarele documente:

a) proiectul și documentele însoțitoare;

b) lista invitaților, care cuprinde, pe cât posibil, și informații privind confirmarea participării, numărul de participanți preconizat de fiecare invitat și prezența la ședința publică;

c) documentul privind regulile de conducere și desfășurare a ședinței publice;

d) alte documente care pot fi utile evenimentului, adecvate fiecărei situații în parte.

ARTICOLUL 10

Minuta și înregistrarea ședinței publice

(1) Minuta ședinței publice se elaborează de persoana desemnată de DGJ sau, după caz, de UPP și se utilizează în condițiile prevăzute la art. 10 din Legea nr. 52/2003, cu completările ulterioare.

(2) Înregistrarea ședințelor publice se asigură de către Secretariatul general din aparatul central al MAI.

(3) Minutele și înregistrările ședințelor publice organizate la nivelul MAI se arhivează de Secretariatul general din aparatul central al MAI.

ARTICOLUL 11

Valorificarea recomandărilor

(1) Recomandările formulate în scris pe adresa de corespondență a MAI sau remise în cadrul ședințelor publice se transmit, imediat, DGJ ori UPP, după caz.

(2) Recomandările se analizează de DGJ ori UPP, împreună cu inițiatorul sau cu oricare structură MAI care poate oferi suport în domeniile vizate, procedându-se la refacerea proiectului ori motivarea nepreluării acestora.

(3) În situația în care se aduc modificări substanțiale proiectului, DGJ sau UPP pot recomanda persoanei în drept ca forma refăcută a acestuia să fie publicată pe site-ul MAI, pentru informarea celor interesați.

CAPITOLUL IV Dispoziții finale

ARTICOLUL 12

Constituirea unor evidențe

(1) Pentru scopul prevăzut la art. 6 alin. (1) teza a II-a și alin. (3) din Legea nr. 52/2003, cu completările ulterioare, DIRP constituie o evidență a persoanelor care au depus o cerere pentru primirea proiectelor, respectiv a organizațiilor ce reprezintă mediul de afaceri, care și-au declarat interesul pentru proiectele inițiate de MAI cu relevanță asupra mediului de afaceri.

(2) Evidența prevăzută la alin. (1) cuprinde informațiile comunicate de cei interesați, referitoare la: datele de identificare ale persoanei sau organizației, adresa de e-mail la care se transmit documentele prevăzute la art. 6 alin. (1) teza a II-a și alin. (3) din Legea nr. 52/2003, cu completările ulterioare, și, după caz, domeniul/domeniile de activitate care prezintă interes pentru organizațiile ce reprezintă mediul de afaceri.

(3) Pentru identificarea organizațiilor care vor să își declare interesul față de proiectele cu relevanță asupra mediului de afaceri inițiate de MAI, în alte condiții decât la cererea acestora, DIRP va publica pe site-ul MAI un anunț-invitație. Acest anunț se

publică în fiecare an și poate coincide cu data prezentării raportului prevăzut la art. 13.

(4) Datele primite de la cei interesați se utilizează de DIRP numai în scopul prevăzut la alin. (1).

ARTICOLUL 13

Elaborarea raportului anual

DIRP ia măsuri adecvate pentru elaborarea și publicarea Raportului anual privind transparența decizională, în condițiile art. 12 din Legea nr. 52/2003, cu completările ulterioare.

ARTICOLUL 14

Intrarea în vigoare și măsuri de aplicare

(1) Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 45 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția alin. (2), care intră în vigoare la data publicării.

(2) DIRP asigură publicarea anunțului-invitație și ia măsuri adecvate astfel încât evidența prevăzută la art. 12 alin. (1) să fie constituită în cel mult 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei norme. În același termen, structurile MAI competente dispun măsuri adecvate pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 52/2003, cu completările ulterioare, și pentru asigurarea condițiilor necesare aplicării prezentului ordin.

(3) La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului de interne nr. 433/2003*) privind transparența decizională în Ministerul Administrației și Internelor se abrogă.

ARTICOLUL 15

Publicitatea ordinului

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus

Contrasemnează:
Ministrul delegat pentru administrație,
Victor Paul Dobre

București, 31 iulie 2012.
Nr. 187.

*) Ordinul ministrului de interne nr. 433/2003 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, întrucât s-au asigurat condițiile de publicitate a actelor normative în vigoare la momentul emiterii acestuia.

ANEXĂ

Reguli privind conducerea și desfășurarea ședinței publice

1. Deschiderea ședinței publice

2. Persoana care prezidează poate face o prezentare generală a situației, cu referire, în principal, la:

2.1. denumirea proiectului supus dezbaterii;

2.2. modul cum este asigurată reprezentarea Ministerului Administrației și Internelor în ședința publică;

2.3. organizațiile care au manifestat interes față de propunerile Ministerului Administrației și Internelor (informațiile sunt furnizate de DGJ), cu precizarea că tuturor acestora (inclusiv persoanelor fizice care au formulat recomandări) le-au fost transmise invitații de participare la ședință (confirmare Direcția informare și relații publice);

2.4. activitățile pe care Ministerul Administrației și Internelor le va realiza după încheierea ședinței:

2.4.1. prin grija structurilor competente se va elabora documentul de justificare, care va reda modalitatea de

valorificare a recomandărilor formulate, respectiv minuta ședinței publice, care va fi afișată la sediul Ministerului Administrației și Internelor și publicată pe pagina proprie de internet;

2.4.2. în funcție de volumul recomandărilor formulate și impactul acestora asupra proiectului se va analiza necesitatea postării pe pagina de internet a Ministerului Administrației și Internelor a formei refăcute a proiectului.

3. Persoana care prezidează va face o scurtă prezentare a regulilor în baza cărora se va desfășura ședința publică:

3.1. pentru a asigura o bună relaționare, este de preferat ca din debutul ședinței să fie convenită modalitatea de succesiune a intervențiilor; este de preferat ca fiecare intervenție a invitaților să fie urmată de exprimarea poziției Ministerului Administrației și Internelor;

3.2. se va preciza că toți cei care vor dori să susțină o anumită opinie sunt invitați să o facă;

3.3. pentru a asigura o cât mai largă exprimare din partea celor prezenți, invitații sunt rugați să aibă intervenții rezonabile, la obiect, de aproximativ 3—5 minute;

3.4. pentru a realiza o dezbatere civilizată, invitații sunt rugați să nu intervină atunci când alți invitați exprimă o opinie și să ia cuvântul numai atunci când persoana care prezidează ședința publică le permite acest lucru;

3.5. pentru a asigura receptarea corectă și completă a informațiilor de către Ministerul Administrației și Internelor, invitații sunt rugați [să utilizeze microfonul numai pe timpul intervenției și]* ca, la prima luare de cuvânt, să se prezinte (pe cine reprezintă și datele de identificare).

*) În măsura în care sala este dotată cu astfel de tehnică.

4. Persoana care prezidează poate solicita inițiatorului proiectului să facă o scurtă prezentare a reglementării și a altor aspecte de interes (de exemplu, modul în care au fost preluate recomandările formulate).

5. Se dă cuvântul invitaților (potrivit regulilor de la pct. 3).

6. Dacă se solicită depunerea unor documente, invitații sunt rugați să le predea reprezentatului DIRP, care va asigura înregistrarea acestora la Secretariatul general al Ministerului Administrației și Internelor.

7. Este recomandat ca în finalul ședinței persoana care prezidează să precizeze că recomandările formulate, care nu au fost clarificate în timpul ședinței publice, vor fi analizate și reflectate în documentele pe care Ministerul Administrației și Internelor le va posta pe site-ul propriu (potrivit pct. 2.4).

8. Încheierea ședinței publice.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI TURISMULUI
Nr. 929 din 18 iunie 2012

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 1.063 din 2 august 2012

MINISTERUL AFACERILOR EUROPENE
Nr. 730 din 13 iulie 2012

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor și al ministrului economiei și finanțelor nr. 1.147/2007/620/2008 pentru aprobarea categoriilor de cheltuieli eligibile în cadrul axei prioritare „Asistență tehnică” din cadrul Programului operațional regional 2007—2013

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 759/2007 privind regulile de eligibilitate a cheltuielilor efectuate în cadrul operațiunilor finanțate prin programele operaționale, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 759/2007, cu modificările și completările ulterioare, al art. 13 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.631/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, cu modificările și completările ulterioare, al art. 9 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 967/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Europene, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării regionale și turismului, ministrul afacerilor europene și viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor și al ministrului economiei și finanțelor nr. 1.147/2007/620/2008 pentru aprobarea categoriilor de cheltuieli eligibile în cadrul axei prioritare „Asistență tehnică” din cadrul Programului operațional regional 2007—2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 14 martie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică va avea următorul cuprins:

„a) cheltuielile pentru efectuarea de studii, documentații tehnico-economice, analize, rapoarte și strategii, inclusiv pentru

p. Ministrul dezvoltării regionale și turismului,

Ioan Marcel Boloș,
secretar de stat

pregătirea următoarei perioade de programare, servicii de evaluare a cererilor de finanțare, în concordanță cu obiectivele Programului operațional regional;”

2. La articolul 7 alineatul (3), litera b) se modifică va avea următorul cuprins:

„b) în limită de maximum 20% din costurile eligibile rambursate ale proiectului pentru Autoritatea de management.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

Ministrul afacerilor europene,
Leonard Orban

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

